

MŮJ MILÝ DENÍČKU™

Jim Benton

**ROK
DRUHÝ**

**VZORNÝ SLUŠŇÁCI,
PŘÍŠERNÝ TRAPÁCI!**

FRAGMENT

Můj milý deníčku™ (2. rok)

Vzorný slušňáci, příšerný trapáci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Jim Benton

**Můj milý deníčku™ (2. rok) – Vzorný slušňáci,
příšerný trapáci – e-kniha**

Copyright © Fragment, 2015

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Příběhy z Mackerelské základní školy
od Jima Bentona

MŮJ MILÝ
DENÍČKU™

ROK
DRUHÝ

VZORNÝ SLUŠŇÁCI, PŘÍŠERNÝ TRAPÁCI!

Jamie Kellyová

FRAGMENT

DEAR DUMB DIARY™ - YEAR TWO - THE SUPER-NICE ARE SUPER ANNOYING
Copyright© 2012 by Jim Benton

**Mé rodině, která vždycky dodržovala
pravidla slušného chování
a nesmyslné zvyklosti.**

Můj zvláštní dík patří jemným,
taktním a způsobným stvořením
z nakladatelství Scholastic:
Shannon Penneyové, Anně Bloomové,
Jackie Hornbergerové a Yaffě Jaskollové.
Také děkuji za zdvořilou pomoc
Kristen LeClercové.

SRDEČNĚ VÁS
VYZÝVÁM,
ABYSTE
PŘESTALI
ČÍST MŮJ
DENÍK.

POKUD MOJE
VYZVÁNÍ
ODMÍTNETE,

RÁDA BYCH VÁS
POZVALA
NA JEDNOTKU
INTEZIVNÍ PÉČE.

ROZHODNĚTE SE,
PROSÍM.

TENHLE DENÍK JE MAJETKEM

Jamie Kellyové

ŠKOLA: MACKERELSKÁ ZÁKLADNÍ

OBLÍBENÉ JÍDLO: ŠPACETY NĚCO JINÉHO

ZNÁMKY: DOBRÉ. POMĚRNĚ DOBRÉ.

VLASY: JAKO ŠPACETY

SNAŽIM SE.
FUJ, FUJ, FUJ, FUJ
NĚCO JINÉHO

Drahý čtenáři mého milého deníčku,

máš tušení, jak NEVYCHOVANĚ vypadáš, když máš nos zabořený v cizím deníku? Co si asi teď o tobě a tvém nose budeme myslet? Rozhodně tě už nikdy nevybídíme, abys číchal k něčemu slušnému, jako je kytice růží nebo opera.

Na rovinu, co si o tobě asi myslí ostatní? Myslíš, že je to **hezké**? (Jo, a narovnej záda.)

A v žádném případě se teď kvůli tomu nechovej provinile, protože i to nám připadá nesnesitelné.

Odborníci na slušnost po celém světě se shodují, že četba cizího deníku není něco jako jíst s otevřenou pusou, ale jako jíst s otevřenou pusou ve spodřářách s bosýma nohama v polévkové míse a prstem v nose, a to, co jíš, je kus syrového kuřecího masa

zabalného v listu ze zápisníku, na kterém je velice ošklivým rukopisem napsaný nechutný vtíp.

Níže podepsaná

Jamie Kellyová

P. S. Víím, že bych neměla o lidech říkat, že jsou „oškliví“, „nechutní“ nebo „hloupí“, ale já to o nich neřekla. **Napsala** jsem to. A jestli mě za to rodiče potrestají, budu vědět, že četli můj deník, což by bylo neomluvitelně neslušné.

Neděle 01

Milý deníčku,

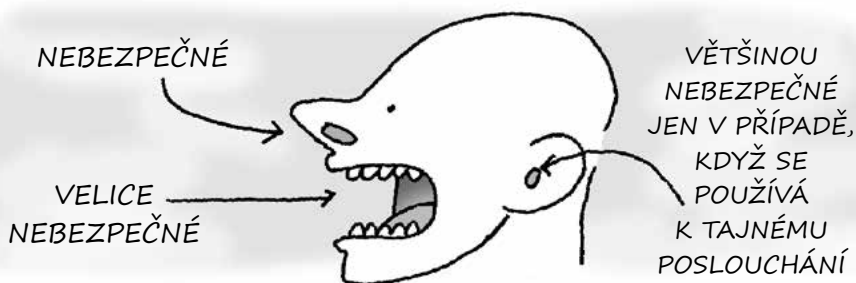
pravděpodobně nevěříš, že nosní dírka ti může ublížit. V tom se **pleteš**.

V televizi právě dávají můj nejoblíbenější pořad na světě, kromě mých ostatních nejoblíbenějších pořadů na světě. Ale já jsem nahoře ve svém pokoji a kvůli nosní dírce ho nemůžu sledovat.

Vím, co si myslíš, milý deníčku. Myslíš si, Jamie, nosní dírky patří mezi nejméně destruktivní otvory v hlavě.

Jasně, zatím je nejdestruktivnější otvor v hlavě pusa, protože může **jak** kousat, **tak** falešně hvízdát písničky, ale nosní dírky jsou nebezpečné takovým způsobem, že si to ani neumíš představit.

Navíc, deníčku, možná si myslíš něco o tom, jak mám dneska večer hezké oči. **Jsi zlatý!**

Ach, milý deníčku, musíš se toho o nosních dírkách ještě TOLIK naučit. Víš toho hodně o očích a o tom, jak hezky můžou vypadat, ale z nosních dírek bys dostal hodnocení C.

A protože se bavíme o tom, co člověk může dostat z nosních dírek, ráda bych ti vylíčila, co se stalo v pátek. Povím ti to tím nejméně děsivým způsobem, jakým dokážu.

O polední přestávce se Pagor tak smál, až mu **z nosu vylezla** špageta. Jak tam visela, byla neuvěřitelně nechutná, ale současně jsem od ní nedokázala odtrhnout oči, protože mě nejdřív napadlo, že se na stůl chystá po tenkém laně spustit myš.

Isabella, která má zlé starší bratry, a proto už nereaguje na mozkovou chemickou látku vyvolávající **zhnusení**, zvedla paži, pomalu vytáhla Pagorovi celou špagetu z nosu a jemně ji položila na hřbet její nic netušící ruky.

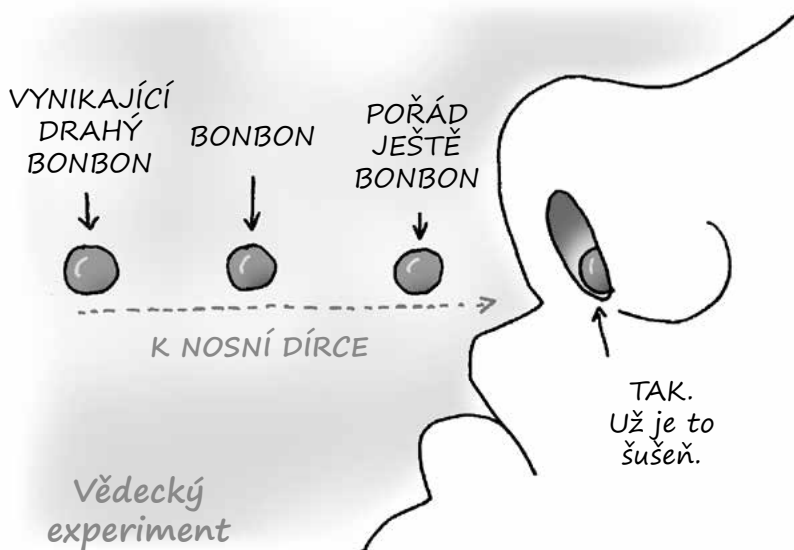

V takovou chvíli ti proběhnou hlavou dvě myšlenky. První je: FFFFFFFUUUUUUUUUJ!

I když je pravda, že těstovina vstoupila Pagorovi do pusy jako špageta a špagety – dokonce i v naší školní jídelně – jsou jedno z mých nejoblíbenějších jídel na světě. Jakmile nějaká věc vyjde nosní dírkou, změní se v šušeň. To je prostě vědecký fakt, jasný a prostý. Platí bez výjimky. Strč si do nosu třebaš jen na **vteřinu** rozinku, pak ji vytáhni ven – a je z ní šušeň.

Hele, jestli mi nevěříš, co kdybys tu rozinku snědl?

Nesníš: Už je to šušeň.

Druhá myšlenka, která ti v takovou chvíli proběhne hlavou, je: Určitě se dokážu vznést do vzduchu a odletět – pryč od té špagety – jenom díky tomu, že budu v panice máchat rukama.

Nikdo samozřejmě nedokáže létat, ale stejně se o to pokusíš. Ve skutečnosti jen vyskočíš ze židle a prudce vrazíš do dozoru v jídelně, slečny Bruntfordové. Ta se **zřítí** na záda, přičemž se ozve rána, jako když na Zemi dopadne meteor – který ale tvoří obrovský kus hodně šťavnaté šunky.

Netvrdím, že něco z toho byla její vina, ale příznějme si to: od těch titěrných podpatků, které nosí, **očekává** trochu moc. Je to stejné, jako by ses snažil na jídelních hůlkách balancovat na bowlingové kouli.

Od toho okamžiku se mi všechno změnilo ve šmouhu. Myslím, že zbytek polední přestávky jsem si seškrabávala z ruky sraženinu z Pagorova nosu.

Táta dneska samozřejmě dělal k večeři špagety, což bych obvykle přijala s obrovskou úlevou, protože COKOLI JINÉHO NEŽ MÁMIN POKRM je jedno z mých oblíbených jídel. Ale i když jsem je opravdu chtěla sníst, **nedokázala jsem to**. Protože pro mě už nejsou špagety špagetami. Odteď jsou produktem Pagorovy nosní dírky.

Kvůli večeři jsme se pohádali a naši mě poslali do mého pokoje. Možná jsem řekla, že mi to jídlo připomíná šušně, aniž jsem vysvětlila, co se v pátek stalo, a možná jsem to zaječela a možná jsem od sebe prudce odstrčila talíř a možná jsem to zaječela několikrát.

A tak se nedívám na svůj oblíbený televizní seriál. Může za to Pagorova nosní dírka a nějak mám pocit, že za to trochu může i Isabella.

Ale často se stává, že člověk Isabellu špatně pochopí. Když jsem si jednou myslela, že mi ukradla zákusek, vysvětlila mi, že se tomu říká JAK SE O NĚCO NEČEKANĚ ROZDĚLIT S KAMARÁDKOU.

Pondělí 02

Milý deníčku,

letos máme skoro samé nové učitele. Učitelé se totiž naučí jen tolik, aby mohli učit látku do jisté třídy. Učitelé, kteří učí matematiku ve třetím ročníku, už **neovládají** matematiku pro ročník čtvrtý. Naučí se ji jen do třetí třídy a tuhle látku učí děti, proto musíme mít pořád nové učitele.

Zamysli se nad tím: Učitelky v mateřinkách si pravděpodobně ani nedokážou dojít samy na záchod.

Učitelky z mateřských škol ve skutečnosti podepisují šeky tak, že na ně otisknou prst, který si předtím namočily do barvy.

Naším novým učitelem na společenské vědy je pan Smith. Víím, že to zní jako falešné jméno, ale kdyby sis musel vybrat falešné jméno, vybral by sis Smith? Všichni by okamžitě poznali, že je falešné. To, že Smith je falešné jméno, je tak očividné, že člověk, který se takhle představí, určitě nelže.

Kromě toho, nemáme důvod myslet si, že používá falešné jméno.

I když nosí přičesek.

Nedívej se na to. Nedívej se na to.

Když chlápek nosí přičesek, ta věc na hlavě se obvykle nazývá cizím slovem „tupé“, aby nepůsobila tak směšně.

Aby **tohle** tupé nepůsobilo směšně, musel by ho navíc nosit v té cizí zemi.

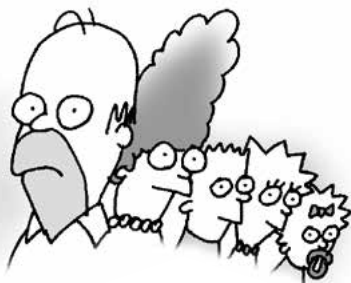
Kde bychom ho neviděli.

Myslím si, že u chlapů na vlasech až tak nezáleží. Spousta zajímavých osobností je holohlavých, jako třeba

Hmm

Homer Simpson a

Hmm

Voldemort a

Hmm

můj palec na noze.

Tak dobrá, pane Smithi. Nechte si své tupé.
Ale co kdybyste zjistil, jestli se nevyrábějí úsměvy,
které byste mohl také nosit?

Milý deníčku, jako většina lidí **nesnáším** abecedu. Možná proto, že za sebou neumím seřadit slova, pokud si v duchu nepřezpívám část abecedy, a lidi to poznají, protože přitom trochu pokyvují hlavou.

Došlo k tomu dneska, protože jsme s panem Smithem začali při společenských vědách probírat téma, že lidé v různých zemích mají odlišné zvyklosti. Teď děláme u nás ve škole spoustu projektů v týmu, protože je to prý skvělá příprava pro **skutečný svět**. A protože ve skutečném světě se projekty často nevydaří, musíme se naučit, jak rychle hodit vinu na někoho jiného.

Kupodivu dneska, poprvé životě, abeceda OPRAVDU NĚKOMU POMOHLA, když musela uznat, že **J** (jako Jamie) je velice blízko **H** (jako Hudson Rivers, osmý nejhezčí kluk z naší třídy). Protože pan Smith vybíral dvojice pro projekt abecedně podle křestních jmen, stal se z nás dvou tým.

Velice, převelice dávno – ještě před **několika měsíci** – bych omdlela radostí, kdyby mě vyučující dal do dvojice s Hudsonem. Ale už jsem starší a mnohem sofistikovanější mladá dáma, takže jsem se jen šíleně zpotila.

Vím, co si říkáš, milý deníčku. Říkáš si: „Kde byla Isabella, když se to stalo?“

Kolikrát už jsem tuhle otázku slyšela?

Odpověď: Byla v ředitelně. V poslední době si ředitel zve Isabellu na kobereček ještě **předtím**, než něco provede. Rád hádá, co vyvede příště. Já to dělám už celá léta. Je to docela zábava.

Situace	Co podle mě udělá...
 <p data-bbox="111 731 502 762">Mluvící medvěd vstupuje dovnitř!</p>	 <p data-bbox="611 705 854 762">Zneškodní medvěda. Prošacuje mu kapsy.</p>
 <p data-bbox="122 1039 502 1070">Mimozemšťané napadnou Zemi!</p>	 <p data-bbox="549 1016 916 1070">Spojí se s mimozemšťany, stane se spolumajitelkou Země.</p>
 <p data-bbox="153 1316 450 1347">Obří pavouci požírají lidi!</p>	 <p data-bbox="600 1309 865 1362">Myslím si, že by z toho měla radost.</p>

Kdyby se Isabella nezpovídala v ředitelně, byla by ve dvojici s Hudsonem ona – její jméno přece začíná na I. Je to opravdu příhodné, protože tak začíná i většina jejích vět:

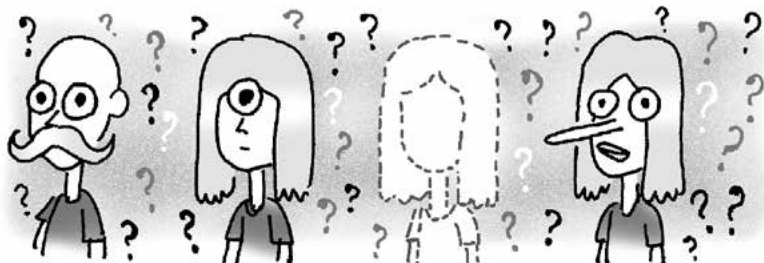
„I tohle chci.“

„I tebe zmlátím.“

„I na tohle plivnu.“

Ale nebyla ve třídě a já ano, a tak jsem ve dvojici s Hudsonem já. Když se vrátila, pan Smith ji přidělil k Yolandě, která je **šíleně nenápadná**.

Víš, co mám na mysli? Tihle lidé jsou hodní, mají krátký, štíhlý, čistý krk a maličké, čisté prsty, které jsou ideální pro držení chutných, čistých, malých sendvičů a čistých, křehkých, keramických předmětů. S nenápadnými lidmi nemá nikdo problém – nikdy se nechovají hlučně a nikdy se nehádají. Chtěla bych ti Yolandu nakreslit, ale nemůžu si vzpomenout, jak přesně vypadá, jen že je šíleně nenápadná. Zítra si toho zapamatuju víc.

Když se Isabella vrátila, bylo jí šumafuk, že není ve dvojici s Hudsonem. Vážně je takhle skvělá. Isabella dokáže spolupracovat s každým, kdo udělá veškerou práci za ni.

Jo, ještě jedna věc. Pan Smith vytvořil dvojici z Angelíny a Paula Pagora. A vyšlo najevo, že Paul je jeho **druhé jméno**. (Letos se to objevilo v třídní knize.) Jeho první jméno zní ve skutečnosti Antonio, ale Isabella prohlásila, že všichni chlapi v jeho rodině se jmenují Antonio, proto většina z nich používá druhé křestní jméno. Není to zajímavé?

Ne. Ani moc ne.

ANTONIO PAUL
(PAGOR)

ANTONIO KOSTIO

MIKRO ANTONIO

ANTONIO
JEDNOROŽIO

ANTONIO PONIO

FRED
(ADOPTOVANÝ)

ANTONIO
(NEVÍMJAKDÁLIO)

To samozřejmě není AŽ TAK dobrá zpráva. Můj minulý projekt ze společenských věd dopadl dost špatně – vlastně ŠÍLENĚ MIZERNĚ. Byla jsem ve dvojici s Isabellou. Náš projekt se týkal prvních osadníků v Americe a Isabella o nich nastudovala spoustu věcí oblečená v černém, protože to byli nindžové.

Jo, přesně tak. Nebyli. Dostala jsem D.

Takhle fungují týmové projekty. Isabelle o těch nindžích někdo zalhal a odskákal jsme si to **obě**.

Tahle známka je mnohem důležitější, takže tenhle projekt se mi fakt musí podařit.

Lži, které řekli Isabelle

První osadníci v Americe byli nindžové!

Z Evropy je vyhnali yettiové!

To je tak naštvalo, že karatistickým úderem ROZSEKLI kámen, který překročili v Plymouthu při vylození na pevninu!

Úterý 03

Milý deníčku,

dneska o polední přestávce Angelina nechala slušně kolovat slušné blahopřání pro slečnu Bruntfordovou, která si v pátek vymkla jeden ze svých kotníků připomínajících kmen stromu, protože se rozhodla stát za mnou, když mě **ohrožovala** špageta.

Je to slušné?

To já jsem si zasloužila privilegium slušně se omluvit slečně Bruntfordové, jenže omluvy se nějak ujala Angelina, přestože se ten zločin ani neobtěžovala spáchat. Angelina trpí onemocněním, kvůli kterému je nesnesitelná. Doktoři mu říkají **slušňóza** nebo **slušnitida** a my jsme si naprosto jistí, že je nevyléčitelné. Potíž je v tom, že když se lékaři snaží tu nemoc vyléčit, pacienti jim z vděčnosti nosí dárkové koše a – BÁC! – jsou dokonce ještě slušnější, než byli předtím.

Je to vážně trapné.

SLUŠNOST

ZNÁTE RIZIKA?

Asi by mě mrzelo, že jsem někoho zmrzčila, ale pak jsem uviděla Sebastiana, který evidentně zastupuje slečnu Bruntfordovou, dozor v jídelně, než se zotaví.

Někteří lidé prostě mají takový šarm, že ti přestane vadit, že jsi někoho zmrzčil.

Sebastian je starší než my, ale natolik mladý, že není nechutné, že se nám líbí. Není starý, ale není dítě. A je mladý natolik, že nenutí lidi, aby ho oslovovali **pane** Takový nebo **pane** Makový.

Když se na něj podíváš, připadá ti povědomý, jako bys ho znal spoustu let, přestože jsi ho nikdy předtím neviděl.

Sebastian chodí hezky oblečený a chová se kultivovaně. Skoro nemůžu uvěřit, že kluci od nás ze školy a Sebastian jsou stejný živočišný druh a že tyhle naše **klukověci** by se jednou mohly změnit v lidi, kterým záleží na tom, jak se chovají na veřejnosti, a míň páchnou.

Dneska toho Sebastian moc neřekl, jen se posadil a pustil se do školního oběda. Hned jsem si všimla, že mu z nosu nic neleze. Tohle na každou ženu samozřejmě **udělá dojem**.

Čekala jsem, až se Sebastian podívá na náš stůl, abych se na něj mohla přátelsky, mile usmát. Když se naskytla příležitost, usmála jsem se na něj dvakrát, čistě pro případ, kdyby první úsměv nezabral.

Teprve později mi došlo, že zatímco jeden úsměv je příjemný, dva stejné úsměvy za sebou působí spíš výhrůžně než koketně, a dokonce **malililinko** šíleně. Zdá se, že člověk se prostě nemůže usmát dvakrát.

Zítřka. Zítřka to bude lepší. Zítřka žádný dvojitý úsměv.

Středa 04

Milý deníčku,

paní Avonová, naše učitelka angličtiny, má **zase** poetické období. Pochopila jsem, že poezie je umění, jak se velice opatrně nedostat k věci.

Nemůžu uvěřit, že kolem toho vznikl celý způsob psaní. Na druhou stranu taky nechápu, proč na světě ještě existují opravdoví králové a královny, ale – z nějakého důvodu – žádní **spodci**.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.